

ZAPOVÉZENÁ HORA BOHŮ

Na vrcholu Nemrud Dag v jihovýchodním Turecku je ukryto jedno z největších tajemství naší planety. V dosud neodkryté skalní hrobce již více než dva tisíce let spočívají ostatky velmi zvláštních bytostí. Jejich existenci obklopují mnohé nezodpovězené otázky. Byli to představitelé ojedinelé lidské rasy, která se svým neobvyklým vzhledem, způsobem života a především fascinujícími schopnostmi až závratně lišila od ostatních domorodých obyvatel, nebo je těmto záhadným cizincům právem přisuzován nepozemský původ? Nachází se v důsledně zamaskované, nedostupné pohřební komoře i tajemné „nesmrtelné poselství“, které stavitel komory, král Antiochos I., přislíbil předat svým následníkům? A pokud ano, jaké šokující odhalení je v něm uvedeno? Osvětluje neznámé a doposud dobře utajené okamžiky minulosti lidstva, nebo naopak přináší překvapivé prococtví o tom, co nás teprve čeká?

Dotěrné myšlenky dávaly zapomenout na rostoucí únavu. Stoupal jsem po úzké stezce strmě vzhůru, až hrbolaté kamenné stupně vystřídal drobná suť. Zapadající slunce neklesalo za obzor tak rychle, jak by se dalo očekávat. Viselo, zdánlivě netečně, nízko nad oceánem holých kopců. Jako obrovská krvavá skvrna prosakovalo oblohou, rozpíjelo se v pásu nízkých oblak a zalévalo krajinu přízračným šerosvitem. Režisér této fascinující nebeské podívané měl smysl pro správné časování světelných efektů. V okamžiku, kdy se celý kraj ponořil pod hladinu rudožlutého oparu, se z druhé strany hory nad temně zelenou stuhou Eufratu vynořil měsíc v úplňku. Obě vesmírná tělesa společně ozařovala mohutný kužel kamení, uměle navršený na vrcholu Nemrudu. Jejich paprsky klouzaly po terasách s majestátními torzy soch a zalévaly gigantické hlavy bohů, které tok věků srazil do prachu země, kde nyní spočívaly, aniž by ztratily svůj důstojný výraz. Cosi nepojmenovatelného naplnilo prostor. Jako by z hory začala vyvěrat nějaká magická síla. Jako by se otevřely dveře do jiného světa, do jiné dimenze, do jiného času. Zdálo se, že jsme vstoupili do výtahu ke hvězdám. Nedozírný vesmír byl náhle na dosah ruky. Srdce sevřela podivná tíseň. Do duše se vlila hořkost osamění, stesk po něčem, co jsme dávno ztratili a zapomněli, touha po kontaktu s neznámým, po doteku nadpřirozena...

A pak slunce zapadlo. Vzduch ovládl chlad. Krajinu rychle pohlcovala tma. Kouzlo pominulo... Ale jen navenek. V noci, obsypané hvězdami, se navzdory únavě nedalo podlehnout spánku. Nebyl jsem schopen pojmenovat ten zvláštní stav vytržení. Cosi se stalo. Jako když jste svědky zázraku, nedovedete přesně popsat, co jste viděli, k čemu vlastně došlo, jen naprosto neochvějně cítíte, že všednost na okamžik pominula a vy jste se na nepatrnou chvíli stali účastníky něčeho zcela výjimečného.

ŘÍŠE POD ZVLÁŠTNÍ OCHRANOU

Na sklonku druhého století před naším letopočtem se v půvabné kopcovité krajině mezi vysokými hradbami horského pásma Taurusu a úrodným údolím Eufratu zrodilo malé nezávislé království Kommagéné. Jeho ohromující bohatství rostlo především z obchodu mezi západem a východem, z vlastnictví přechodů přes řeku, u níž po úmorné cestě přes hory odpočívaly karavany z Řecka, Sýrie i Persie, které se zde samozřejmě zastavovaly i při návratu z Indie. A v obou případech přenechávaly místním překupníkům část svého vzácného zboží. Úžasné obchodní možnosti a vidina obrovských zisků přilákaly schopné a podnikavé lidi ze všech stran. A tak záhy začaly být z Kommagéné vypravovány vlastní karavany, putující do všech koutů světa. Neustále se zvyšující příliv peněz umožňoval investovat do výstavby dlouhých kanálů, které rozváděly

vodu z Eufratu až k horám daleko na severu. Plocha obdělávané půdy se zvětšila a blahobyt ještě více vzkvétal. Ale muselo zde být ještě něco, čím bylo toto nepatrné království naprosto výjimečné. Vypadá to, jako by nad ním kdosi nesmírně mocný držel ochrannou ruku, jako by suverenitu a nedotknutelnost tohoto trpasličího státu střežily neznámé síly.

Kommagéné leželo nejprve „na úpatí“ Arménského království, kterému patřilo rozlehlé území od Eufratu až po Bajkalské jezero. Později ho obklopovaly říše římská a parthská. Pro všechny tyto znepřátelené strany bylo bezesporu lákavou kořistí. Přesto si dokázalo udržet samostatnost a dokonce ji nechalo písemně potvrdit římským císařem Pompeiem. Jak je to možné? Využívali kommagénští vládci rozporů mezi svými silnými sousedy, obchodovali s jedněmi i druhými a všem prokazovali cenné služby? Anebo disponovali nějakými neznámými obrannými prostředky, které dokázaly nenasytné agresory spolehlivě udržet na uzdě?

Jisté indicie naznačují, že království využívalo utajované vědomosti a technická zařízení, která notně předběhla svou dobu. Král Antiochos I. (pravděpodobně 98–38 př. n. l.) nechal do kamene vytesat svůj testament, v němž je i tento zvláštní nápis: „Celý svůj život jsem pocíťoval hluboký respekt k bohům a jejich nanejvýš spolehlivým obranným zbraním... Proto jsem unikal, navzdory všem nástrahám, velkému nebezpečí, zvládl jsem neočekávané a beznadějně situace, prožil jsem svůj život, bohatý v letech a ve štěstí.“

Co to bylo za „nanejvýš spolehlivé obranné zbraně“ a jací bohové jimi disponovali? A proč se právě tento král rozhodl postavit velmi neobvyklou hrobku, která se zároveň měla stát svatyní nového náboženství? Využil přirozené podoby 2 150 metrů vysoké hory Nemrud, viditelné ze všech stran, a její vrchol dal upravit do tvaru téměř dokonalého kužele. Přesněji řečeno, na skalnatý podklad královi poddaní navrhli třicet tisíc kubiků šterku o velikosti pěsti. Tak vznikl umělý kopec, jehož oválná základna má průměr 160 metrů. Původní výška 60 m se vlivem přírody a později také pátracími akcemi archeologů snížila asi o 10 m. K mohutné mohyle se těsně přimykají tři terasy, orientované podle světových stran. Na dvou z nich, východní a západní, stály sochy bohů a králů, vysoké jak čtyřpatrové domy, o něco nižší spodobně zvířat a četné kamenné desky s nápisy a reliéfy. V takto ohraničeném prostoru se dvakrát za měsíc konaly zvláštní náboženské obřady.

DŮKLADNÁ SKRÝŠ

Podle odkazu samotného krále, neobyčejný monument vznikl především proto, aby v něm bylo uschováno nesmrtelné poselství; a traduje se, že ještě nějaké další fascinující tajemství je ukryto někde hluboko v útrobách kamenného pahorku. Jak dokázalo geofyzikální měření v roce 1992, šterk je dovedně navršen ve třech vrstvách na rozměrné skále, v níž jsou uměle vyhloubené prostory. S pomocí magnetometrů a seismometrů vědci zjistili, že samotná pohřební komora je prostorná a členitá, a vede k ní tunel, vysoký téměř tři metry. Jeho ústí se pravděpodobně nachází pod podstavcem některé z kolosálních soch. Když před více než 2 000 lety hrozilo nebezpečí vpádu Římanů, byl vchod zasypán a důkladně zamaskován a od té doby se ho již nikdy nepodařilo objevit. Na základě důkladného rozborů dochovaných textů, jsou ale někteří archeologové přesvědčení, že vnitřní stěny hrobky pokrývají rozmanité výjevy a množství vytesaných záznamů. V mohutných sarkofázích leží nejméně tři mumifikovaná těla. Kromě samotného krále Antiocha I a jeho otce Mithridata Kallinikose je zde pohřben také „velký náboženský vůdce.“ Kdo se za tímto označením skrývá, není známo. Historické analýzy o identitě

třetího těla až podezřelé mlčí. Jeho původ je obestřen neprůhledným hávem tajemství Ale zdá se, že právě onen neznámý náboženský vůdce je tím pravým klíčem k rozluštění záhady Nemrud Dag.